SPORTUL Magazin

Cine și-ar fi închipuit că aceste ilustre personalități au fost mari sportivi?

„CAMPIONI NECUNOSCUȚI"

CAROL MAGNUS — ÎNOTĂTOR

Împăratul cu barbă faimoasă practica toate jocurile și exercițiile (pe atunci nu se zicea încă „sporturile") obișnuite pe vremea sa. Era, mai ales, un foarte bun înotător. În palatul său de la Aix-la-Chapelle și-a amenajat o vastă piscină, în care se antrena zilnic.

De fiecare dată cînd împăratul făcea baie, soldații gărzii sale personale și cei mai importanți dintre demnitarii curții se aruncau în apă în același timp. Astfel, adesea în piscină erau mult mai mulți de o sută de oameni care se întreceau cu împăratul. Dar Carol Magnus îi învingea întotdeauna pe toți, atît în ceea ce privește durata de înot, cît și viteza.

HENRIC AL IV-LEA AL FRANȚEI — JUCĂTOR DE TENIS

La 16 septembrie 1594 — a doua zi după intrarea sa în Paris — Henric IV și-a petrecut timpul cu... jeux de paume (un joc cu mingea), bătînd succesiv douăzeci și șapte de adversari.

La sfîrșitul zilei, regele Henric IV avea cămașa ruptă și încălțămintea prăfuită. Totuși afirma: Sînt foarte vioi și bine dispus.

RONSARD — FOTBALIST

De cîteva ori pe săptămînă, poetul Ronsard juca o partidă lungă de fotbal, cu un fel de minge umplută cu rumeguș, pe un teren viran. Organizase două echipe: albii și roșii; Ronsard era căpitanul albilor, care cîștigau întotdeauna.

FRANCISC I AL FRANȚEI — LUPTĂTOR

În timpul întrevederii de pe cîmpul Drap d'Or, Francisc I propuse gazdei sale, Henrich VIII al Angliei: „Frate, vreau să mă lupt cu tine". Imediat, cei doi monarhi și-au scos hlamidele și cizmele: într-o clipă Francisc I și-a pus adversarul cu umerii la pămînt, acesta recunoscîndu-se învins.

RICHELIEU — ATLET

În fiecare dimineață, cardinalul Richelieu făcea exerciții de sărituri în înălțime și în lungime. Transformase o încăpere a palatului său într-o adevărată sală de gimnastică, cu haltere, bare fixe, pistă de nisip etc.

GOETHE — ALERGĂTOR DE CROSS-COUNTRY

Marele poet Goethe făcea zilnic o lungă plimbare, care cuprindea obligatoriu o alergare prin pădure, pe cîmpie sau în munți, el cățărîndu-se chiar prin pomi; de asemenea, înota în rîuri.

H. LEREA

Una din ambarcațiile care au pornit în cursa transatlantică „Golden Cockerel" (Cocoșelul de aur), condusă de Bill Howel, fotografiată cu cîteva zile în urmă pe Tamisa, lîngă celebrul Tower Bridge din Londra

22 AMBARCAȚII AU LUAT STARTUL IN TRAVERSAREA SOLITARĂ A ATLANTICULUI

În dimineața zilei de 1 iunie (N. R. ieri), 22 ambarcațiuni cu vele de diferite tipuri, cu lungimi variind între 6 și 18 metri și avînd cîte o singură persoană la bord, au plecat din rada portului englez Plymouth pentru a se întrece într-o cursă oceanică de 4.828 km, ce se va termina în portul Newport, Rhode Island, în Statele Unite. Este vorba de a treia ediție a unei curse transatlantice organizată de ziarul *„The Observer"* și care are loc din patru în patru ani. Primele două ediții au avut loc în 1960 și 1964.

De data aceasta participă pentru prima oară și o femeie, Edith Baumann, în vîrstă de 26 ani, din Aachen (R. F. a Germaniei). Ea va conduce un trimaran și va fi însoțită de cîinele ei, Schatz.

În 1960, la prima ediție, cîștigătorul, era pe atunci complet necunoscut publicului. Îl chema... Francis Chichester. Șapte ani mai tîrziu, el avea să-și cîștige o faimă mondială, făcînd înconjurul lumii cu barca sa „Gipsy Moth". În acea primă cursă, traversarea a durat 41 zile. Al doilea clasat, col. Hasler, a făcut 48 zile, Al treilea, dr. David Lewis, care ulterior a făcut și el înconjurul lumii, dar însoțit de soția și de cele două fiice ale sale, a făcut 55 zile; al patrulea, Howell, un fermier galez, a făcut 63 zile, iar primul străin, francezul Lacombe, clasat al cincilea, a terminat în 74 zile.

Ediția din anul 1964 a fost cîștigată net de francezul Eric Tabarly, Chichester sosind al doilea. Tabarly este, de altfel, și marele favorit al ediției actuale.

Premiul întîi, oferit de ziarul *„The Observer"* constă dintr-un platou de argint pe care se gravează forma vasului și numele cîștigătorului.

Cursa va fi foarte grea pentru toți concurenții. În primul rînd, fiecare din ei trebuie să fie aprovizionat cu vele de rezervă. Este mult mai ușor să înlocuiești o velă decît s-o repari. Totuși, mai toți concurenții au cu ei și cîte o mașină de cusut pentru reparații minore.

O altă problemă este alimentația. Pot fi luate numai acele alimente care pot fi preparate repede, cu cît mai puține complicații și care se pot minca calde, o nevoie imperioasă pe mare.

Conform regulamentului de concurs, orice ambarcațiune trebuie să fie total independentă, în sensul că nu are dreptul de a apela la nici un fel de reparații, indiferent de ce natură, în timpul cursei. Concurenții, la rîndul lor, nu au dreptul la nici un fel de „contact fizic" cu alte vase sau persoane și nu pot primi nici un fel de aprovizionare pe parcurs din partea unui alt vas. Vîrsta minimă pentru participare în cursă este de 21 ani.

Cu toate greutățile pe care le prezintă o asemenea competiție, popularitatea ei crește cu fiecare ediție. Tot mai mulți cutezători ai mărilor participă la ea, urmărind în ultimă instanță nu atît trofeul, cît autoritatea morală pe care și-o cîștigă și care le deschide larg porțile navigației mondiale.

Herb AUDREY

„Gipsy Moth III", ambarcația pe care celebrul navigator solitar Francis Chichester a participat, în 1964, la ediția a II-a a traversării Oceanului Atlantic

Duminicile unui nesportiv

Un personaj rocambolesc

Dacă l-ați fi cunoscut pe Bob Humphrey, ați fi fost întrutotul de acord cu mine că era un personaj rocambolesc. Avea umerii strîmbi, costumele în carouri și dungi prăpăstioase, fața roșcovană și vorba repezită a londonezilor din Chelsea. Dar, de sub pălăria-i pitorească, cu boruri largi și pleoștite de fotograf ambulant, te priveau niște ochi bruni și nevinovați, ca ai cîinilor bernardezi din munții Sviței.

L-am întîlnit pe vremuri, într-un tren care străbătea Austria în orele de noapte; fuma preocupat țigară după țigară pe culoarul vagonului și arunca priviri nerăbdătoare în dreapta și stînga, căutînd un interlocutor. Trebuia să stea cu cineva de vorbă despre meciul de fotbal care avusese loc la Viena, pare-mi-se între o echipă portugheză și alta scoțiană. Mă găsi pe mine, nepriceputul în ale sportului, dar, curînd, am înțeles că Bob Humphrey avea nevoie de cineva doar spre a-și deșărta sacul cu zăduf ce-l apăsa, nefiind curios să afle părerea altora, o dată ce și-o avea el pe a sa.

Era corespondentul pe continent, la rubrica sportivă, al ziarului Times *și, ca atare, se afla veșnic pe drumuri, văzînd și auzind multe, aruncînd priviri indiscrete între culisele sportului transformat într-o mare afacere, big business! Rar mi-a fost dat să aud pe cineva vorbindu-și mai de rău îndeletnicirea și patima. Fiindcă fotbalul era pentru dînsul și una, și alta. Jucase și el, cîndva, întîi în apărarea echipei colegiului din Eaton, apoi într-una semiprofesionistă. Abandonase, însă, după cîtva timp, sportul activ, spre a face gazetărie sportivă.*

— Cu intenția — îmi explică el — de a combate comercializarea și vulgarizarea unui joc pe cît de pasionant, tot pe atît de nobil. De a picura într-însul puțin spirit, un strop de umor, adică geniul jocului, pe care și maimuțele îl au, numai omul îl pierde tot mai mult. Luna trecută am asistat la un meci, disputat pe stadionul din Milano. Am aflat, încă înainte de terminarea primei reprize, că rezultatul a fost „aranjat". Am părăsit stadionul, comunicînd telefonic la Londra ceea ce mi se șoptise la ureche și avea să se dovedească întocmai. Săptămîna trecută, la un meci din Madrid, ambele echipe au fost cumpărate și scorul stabilit cu precizie din ajun. Pot să-ți spun multe altele, dar nu-mi ajung degetele mele și ale dumitale, împreună, ca să le dau de capăt...

Dezamăgit, dar continuîndu-și profesia din care trăia, Bob Humphrey devenise un stringător de fișe, deoarece își propusese să scrie, într-o bună zi, o carte demascatoare. Ar fi intitulat-o, pare-mi-se, cam așa: Sportul care ucide sportivitatea *sau* Balonul aducător de milioane *sau* Idealuri strivite de bocanci. *Și multe alte la fel, care-i mișunau prin minte, în timp ce fișele se înmulțeau în valiza lui, o dată cu decepția sa tot mai crîncenă. Acuza cluburile de fotbal că deformează optica și, cu ea, etica față de competiții, că antrenorii și conducătorii de echipă sînt îndeobște antreprenori de glorii ușoare, iar multe din echipe i se păreau un fel de ciupercării de lichele, în care unele vin, altele se duc, într-un tîrg deșert și rușinos. Ceea ce auzise din diferite relatări și nivelul la care se discuta în marile cluburi trezise într-însul senzația colcăielii imunde dintr-un Camambert pe cale de facere. Spunea că sportul nu mai e un viciu viril, care fortifică, spirit și trup deopotrivă, înlesnind omului să-și descopere veșnic noi calități și facultăți, astfel că era tot mai nemulțumit, tot mai posomorît de ceea ce vedea.*

L-am reîntîlnit de mai multe ori, ultima oară în timpul războiului, la Madrid. Ziarul îl concediase și trăia din reportaje ocazionale, mai curînd politice decît sportive. Fișele însă continua să le adune, cu aceeași îndîrjire. A ținut să mă asigure că, atunci cînd va vedea lumina tiparului, cartea lui va „revoluționa" fotbalul și moravurile lui. Nu l-am mai revăzut din dimineața aceea madrilenă, cu vînt iute bătînd de pe culmile munților înzăpeziți încă în luna mai, și am tot așteptat apariția volumului, pe care promisese să mi-l trimită îndată după tipărire. Oare, tot mai strînge fișe pentru el? Sau și-a încheiat agitația terestră, între două trenuri, în vreun hotel ieftin unde trag de obicei gazetarii grăbiți?

Dacă-i așa, i s-ar potrivi la creștet o parafrază a epitafului propus de poetul atic Simonide la căpătîiul lui Timocreon din Rodos: „A călătorit mereu, a visat necontenit, vorbind mult rău despre minge; aici odihnește Bob Humphrey, ultimul cavaler fără teamă și fără cusur al fotbalului european!"

Chestia cu rocambolescul n-aș mai pune-o, fiindcă ar necesita un asterisc și explicații la subsol, ceea ce pe monumentele funerare nu se prea obișnuește.

George SBARCEA

Felicitări celebre!

În casa piteșteanului Ion-Puiu Dumitrescu, astăzi se toastează. Cătălin, mezinul familiei, strașnicul portar al echipei de fotbal a Școlii generale și unul dintre pivoții echipei de mini-baschet a Școlii sportive Pitești, împlinește 14 ani, eveniment care nu a putut fi ignorat nici de... Ricardo Zamora. Celebrul portar a ținut să facă micului său admirator din România o plăcută surpriză, trimițîndu-i din Barcelona fotografia sa cu autograf și o scrisoare (ca răspuns la corespondența lui Cătălin), cu sfaturi și recomandări... fotbalistice.

Evident, portretul idolului a fost înrămat și așezat la cap de pat. Dar iată că, tocmai cînd legămîntul de fidelitate față de fotbal părea definitiv, o nouă felicitare, expediată de data asta din Paris și semnată de super-campionul olimpic Jean-Claude Killy, vine să-i zguduie micului polisportiv din Pitești hotărîrea. Și, iată-l făcînd și lui Killy — implicit schiului — un jurămînt de fidelitate.

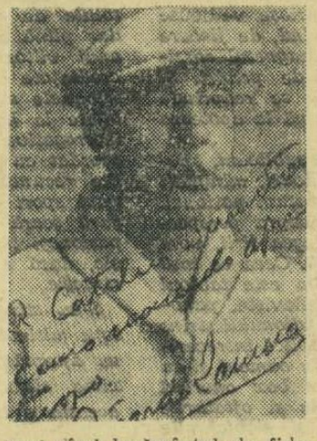

S-ar putea ca, între timp, să fi sosit și alte felicitări. Poate de la internaționalul Ivo Daneu, sau din Melbourne, de la vestitul Ron Clarke. Ceea ce înseamnă că inima lui Cătălin este supusă la grea încercare... Opțiunea pentru un anumit sport devine, în astfel de condiții, deosebit de dificilă.

N. M.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ALEXANDRU PECHICI, BUCUREȘTI. Fiind atent la imaginile transmise de pe „Wembley", de la meciul Manchester United—Benfica, n-am reținut afirmația

la care vă referiți dv. Dacă simpaticul Cristian Țopescu a spus, într-adevăr, că Bobby Charlton are 35 de ani, înseamnă că nu s-a luat după acte, ci după... cheliа acestuia! Eu m-am uitat în acte: are 31 de ani!

OLIMPIU VANDOR, BRAȘOV. Vreți să cunoașteți... repartiția celor 7 goluri primite în meciul de fotbal cu Elveția, de anul trecut: 3 — Mihai Ionescu și 4 — Datcu, care a intrat în poartă după pauză. O împărțeală aproape frățească!

PETRU DELEANU, R. SĂRAT. **„Dacă într-un meci de fotbal, un jucător de pe banca rezervelor — specialist în materie — poate intra pe teren pentru a executa o lovitură de la 11 metri, bineînțeles înlocuind și mai departe, din acel moment, un coechipier?" Nu! Lovitură de la 11 metri nu poate fi trasă (sau apărată) decît de un jucător care se afla în joc atunci cînd s-a comis infracțiunea care a dus la acordarea penaltiului.**

CORNEL BURCEA, GALAȚI. **Nu-mi închipuiam că F.C. Argeș are atîția simpatizanți pe meleagurile gălățene! Și mai puțin bănuiam că simpatia aceasta va dezlănțui și unele elanuri poetice. „Aș vrea ca mica poezie pe care v-o trimit să dea aripi întregii echipe argeșene pentru atingerea punctului culminant — cucerirea campionatului". Mă îndoiesc că o poezie ar avea un astfel de efect. Poate una mai bună!**

MARIN V. ISTRATILĂ, CONSTANȚA. 1) La ce echipe a mai fost legitimat fotbalistul Iancu, înainte de a veni la Constanța? La... multe! El a jucat pentru prima oară fotbal cu... carnet în regulă de legitimare la Flamura roșie București. În 1358. De aici, în 1961, a trecut la Dinamo Obor, o scurtă perioadă contînd și în efectivul lui Dinamo... București (Nu e așa că n-ați știut?). El a jucat un timp și la Bacău, dar afirmarea lui a început o dată cu jocurile pe care le-a făcut la Progresul București, C.S.M.S. Iași și, bineînțeles, acum, la Farul. Iancu este bucureștean de origine. Vîrsta lui: 28 de ani. Îi împlinește la 26 august. Poate că îl felicită cu acest prilej și... V. Mărdărescu!

AUREL POPA, SIBIU. Mircea Dobrescu a fost de 5 ori campion la categoria muscă. Gheorghe

Fiat a cucerit de 6 ori campionatul. — la pană (3) și la semiușoară (3).

ALEXANDRU LUNCAN, COMUNA TARCĂITA. Ne bucură că, încă de pe acum, atrageți atenția selecționerilor asupra băiețelului dv., Ciorian Luncan, în etate de 1 ani și 3 luni, care pare să aibă mari aptitudini pentru fotbal. Am tot publicat însă foto-

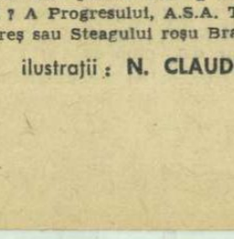

grafii de copii care lovesc bine mingea. Ar fi timpul să ne trimită astfel de poze și cei mari!

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Așadar, o epigramă pentru aruncătoarea noastră de suliță, Mihaela Peneș:

Comportarea ei — firește —
Pur și simplu mă uimește.
Anii Mihaelei cresc,
Aruncările... descresc!

Să sperăm că pînă la J.O. această... inadvertență va dispare!

A. LUNCA, TIMIȘOARA. Barajul pentru divizia A va avea loc în București, în zilele de 23, 27 și 30 iunie. Se va juca sistem turneu (fiecare cu fiecare), un singur tur. În cazul cînd în baraj va intra o echipă bucureșteană, jocurile vor avea loc la... Timișoara. Din partea cui vă interesați? A Progresului, A.S.A. Tîrgu Mureș sau Steagului roșu Brașov?

ilustrații: N. CLAUDIU

Caiacul amiral

CU AUREL VERNESCU PE DRUMURILE PERFORMANȚEI...

● Johny Weissmüller sau Jesse Owens? ● La Gusu, ca-n povestirile lui Creangă ● Mioara... ● Klinkerul se răstoarnă după doi metri! ● Placheta neagră ● Cum începe lungul drum al gloriei

Aurul medaliilor împrăștie, de peste tot, străluciri puternice. Camera, pentru reporter un adevărat panoptic,

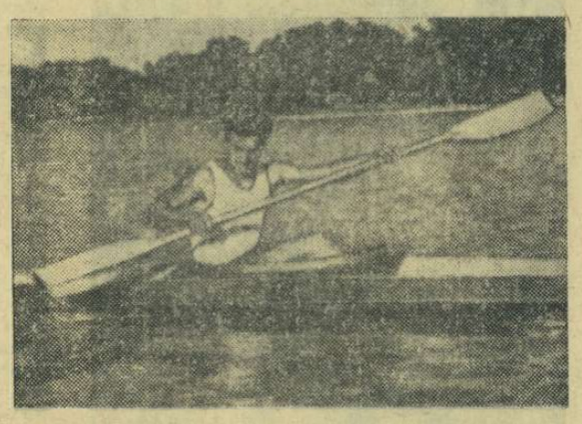

„Copăcel, copăcel... Nu de alta, dar am mai pățit-o odată!"

aproape că n-ar mai avea nevoie de lumina neonului. În acea seară a amintirilor, în afara campionului, s-au așezat în jurul mesei — cu priviri pline de dragoste și admirație îndreptate spre „săgeata lacurilor" — micul Petrișor și mama lui, fata încîntătoare descoperită acum cîțiva ani pe pîrtia de nea a Postăvarului.

Cine ești, dumneata, Aurel Vernescu?

★

Nimic senzațional în biografia multiplului campion mondial și european. Dar, multe, foarte multe momente, din ceasurile de răscruce ale copilăriei și de mai tîrziu, care se cer povestite.

Aurel Vernescu s-a născut în 1939 — la 23 ianuarie — în București. Primii ani de școală — la „Sf. Iosif". Cu note foarte bune și... din celelalte, cu obișnuitele zbenguieli printre bănci și cu geamuri sparte, mai ales în recreația mare. Așadar, fotbal. Fără veleități, însă. La fel ca și gimnastica. Adevărata chemare sportivă a ajuns mai tîrziu și aceasta mai ales datorită baclavalelor cu care bunicul premia pe cîștigătorul crosurilor — cu handicap — care se țineau, la șosea, duminică de duminică cu participarea tuturor băieților și fetelor din familie. Cu atletismul adevărat s-a întîlnit cînd avea 12 ani.

★

Iolanda Balaș a descifrat frumusețea sportului, pe care-l cînsteau cu milenii în urmă odele lui Pindar, de la Luiza Ernst. Aurel Vernescu a început să îubească atletismul prin — tot un vecin — alergătorul Mihai Truică. Și, într-o zi, și-a îndreptat pașii (ah, cu cîtă emoție, și azi stăruitoare!) spre „Tineretului". Puștiul de care Truică îi vorbise antrenorului Tîntorescu era, însă, după înfățișare, un flăcău în toată puterea cuvîntului. A trebuit să aducă certificatul de naștere pentru ca antrenorul să se convingă că entuziastul elev n-are mai mult de 12 ani.

Povestește Vernescu: *„Era primăvară, cu flori și soare. În dimineața aceea am primit echipamentul. Ce-a fost atunci! Nimeni nu era mai fericit ca mine. M-am dus acasă, am rugat-o pe mama să mă lase să-i fac toate tîrguielile și am fost, cred, mai cuminte ca niciodată..."*

Seara a văzut un film cu „Tarzan". Johny Weiss-